

BANGE VOORUITZICHTEN

(2022)

‘Ze is te klein.’

‘We hebben maar een klein pensioen,’ zei mijn vrouw.

‘Dat dacht ik net ook,’ zei ik, ‘maar ze is te klein. Ik kan er niet in. Ik kan er wel in, maar ze kan dan niet dicht.’

‘Ze was voor de jongen,’ zei mijn vrouw, ‘maar die is er dan toch doorheen gekomen en nu hebben de burens ze niet meer van doen. En ik dacht van ooit komt die van mij er niet meer doorheen en dan hebben we toch al dat.’

‘Ja,’ zei ik, ‘het is wel goed, dan is dat toch al betaald en moet je niet nog grotere schulden maken de dag dat je er alleen voor staat, alleen, ik kan er niet in.’

‘We zien nog wel,’ zei mijn vrouw.

Wat bedoelde ze? Zoals ze het formuleerde, klonk het alsof ik er toch wel ooit in zou geraken, erin en dicht. Bange vooruitzichten.

‘Wat heb je ervoor gegeven?’

‘Minder dan ze vroeg.’

‘En wat vroeg ze dan?’

‘Het is betaald, maak je geen zorgen.’

Ik maakte mij geen zorgen, om de betaling, ik maakte mij zorgen om de vraag of het inboeten aan comfort wel opwoog tegen de bedongen prijs. Vooral ook omdat ze er niet leek aan te denken dat ze ook wel eens voor haar kon bestemd zijn en dan was ze niet te klein. Zij kon erin.

‘Je moet alleen je hoofd wat meer tussen je schouders nemen,’ zei ze, ‘en goed uitademen. Dan kan ze dicht.’